

Απεργιακή κινητοποίηση Διοικητικού προσωπικού ΑΕΙ

Με απόφαση της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Διοικητικού προσωπικού των ΑΕΙ της χώρας, ο κλάδος κατήλθε σε τριήμερη απεργία από 18-20/9/95 με αιτήματα:

- 1) Αύξηση των πιστώσεων για την Παιδεία
- 2) Έγκριση των Οργανισμών των

Πανεπιστημίων

3) Εφαρμογή Πανεπιστημιακού Μισθολογίου

4) Αύξηση των αποδοχών κατά 35%

5) Επαναφορά των διατάξεων του Ν. 1268/82 για συμμετοχή του κλάδου στο Πρωτανικό Συμβούλιο, και

6) Ισότιμη οικονομική αντιμετώπιση του κλάδου με αυτόν του Υπουργείου Παιδείας.

Η τριήμερη απεργία είχε προειδοποιητικό χαρακτήρα και σ' αυτήν με απόφαση της Γ.Σ. τους, συμμετείχαν και οι διοικητικοί υπάλληλοι ΕΜΠ.

12ο Πανελλήνιο Συνέδριο της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Παρασκευαστών

Στο Πανεπιστήμιο της Ξάνθης έγιναν οι εργασίες του 12ου Πανελληνίου Συνεδρίου της ΠΟΠ/ΑΕΙ (ΕΑΤΠ) κατά το χρονικό διάστημα 18-21/10/1995.

Το Παν/μιο Ξάνθης γιορτάζει το 1995 τα 20 χρόνια ζωής του και αυτό αποτέλεσε ένα σημαντικό ικανό σημείο επαφής και συνεργασίας για το Συνέδριό μας.

Κατά την έναρξη του Συνεδρίου μεταξύ των άλλων παρευρέθη και ο Αντιπρόεδρος του Παν. Ξάνθης. Μετά την πανηγυρική έναρξη του Συνεδρίου από την Πρόεδρο της ΠΟΠ/ΑΕΙ κ. Πολυχρόνη απηύθυνε ένα μικρό χαιρετισμό ο Αντιπρόεδρος. Σημείωσε με έμφαση την ανα-

γκαιότητα ύπαρξης του κλάδου στα ΑΕΙ και υποσχέθηκε άμεση συμπαράσταση μέχρι να ικανοποιηθούν τα βασικά μας οικονομικά και θεσμικά αιτήματα.

Στο Συνέδριο συζητήθηκαν τα εξής θέματα:

- α) Εισοδηματική Πολιτική.
- β) Οικονομικά του κλάδου.

γ) Ειδικά θέματα του κλάδου

δ) Σχέσεις ΑΔΕΔΥ - ΠΟΠ/ΑΕΙ.

Καθ' όλη τη διάρκεια του Συνεδρίου επικράτησε σοβαρότητα, υπευθυνότητα και υγιής προβληματισμός σ' όλα τα θέματα που συζητήθηκαν. Η ανταλλαγή απόψεων - επιχειρημάτων και προτάσεων έδωσαν ένα πολύ καλό προσανατολισμό στον κλάδο μας όσον αφορά το ρόλο μας στα ΑΕΙ αλλά και την αγωνιστική διεκδίκηση θεσμικών και οικονομικών αιτημάτων.

Χάρις Τσιάκαλος

Μέλος ΕΑΤΠ Τμ. Χημικών

Μηχανικών ΕΜΠ

Εκπρόσωπος του

κλάδου στο Συνέδριο

Unicef

Μια ζεστή φωλιά για τα μαυράκια

(Ιδρύεται Παιδικός Σταθμός για τα παιδιά των Αφρικανών)

Οι Αφρικανοί δεν αντιμετωπίζουν προβλήματα μόνο στις πατρίδες τους. Αντιμετωπίζουν και στην χώρα μας.

Έτσι πολλοί Αφρικανοί που ζουν στην Ελλάδα σπουδάζοντας, δουλεύοντας κ.λπ. και έχουν παιδιά, συναντούν δυσκολίες στην εγγραφή των πιτσιρικάδων σε παιδικούς σταθμούς και νηπιαγωγεία.

Αποφάσισαν λοιπόν να ιδρύσουν μέσω του Παναφρικανικού Συνδέ-

σμου Ελλάδος, ένα παιδικό σταθμό και νηπιαγωγείο για τα παιδιά τους αλλά και για τα Ελληνόπουλα με αντίστοιχα προβλήματα.

Η UNICEF παρόλο που δεν μπορεί να πραγματοποιήσει πρόγραμμα στην Ελλάδα, θέλοντας να ενισχύσει την προσπάθειά τους στο ξεκίνημα και με βάση αίτημα του Συνδέσμου που της υποβλήθηκε, αποφάσισε να καλύψει τα τετράδια που θα χρειαστούν τα παιδάκια

δίνοντας από τα δικά της. Τους δίνει ακόμα παζλς και παιχνίδια από το κατάστημά της και μια γραφομηχανή από τα γραφεία της για να καλύψει την ανάγκη του παιδικού σταθμού σε γραπτή επικοινωνία με τους διαφόρους φορείς.

Ειδικά τώρα στο ξεκίνημα που τα πράγματα είναι δυσκολότερα.

Τους εύχεται κάθε επιτυχία και καλεί τους ενδιαφερόμενους που θέλουν να βοηθήσουν τον εξοπλισμό του παιδικού σταθμού, ιδιώτες ή εταιρείες, να έρχονται σε απ' ευθείας

επαφή με τον Παναφρικανικό Σύνδεσμο Ελλάδας, Αλκαμένους 171 και Θήρας, 104 45 Αθήνα ή στα τηλέφωνα 6457864, 6458495, 8540278, 9337633 κο Godwin N. Nsofor.

Γιατί τα πιτσιρικά χρειάζονται πολλά ακόμα.

Τα κορίτσια της Αφρικής σε μειονεκτική θέση

Προτάσεις της UNICEF μετά τη Συνάντηση του Πεκίνου

Εκατόν εβδομήντα εκατομμύρια είναι τα κορίτσια της Αφρικής, περισσότερο από το μισό του γυναικείου πληθυσμού της Ηπείρου.

Όμως σε όλους τους τομείς της ζωής βρίσκονται σε μειονεκτική θέση. Λίγες μέρες μετά την Συνάντηση για τις Γυναίκες που έγινε στο Πεκίνο, τα κορίτσια της Αφρικής εφοδιάζονται με ελάχιστες δυνατότητες και δεν έχουν δύναμη να αποφασίζουν.

Από την ηλικία των 5 χρόνων μαγειρεύουν, κάνουν τις δουλειές του σπιτιού, φέρνουν νερό από πολύ μακριά, πηγαίνουν στα χωράφια ενώ τα πιο μεγάλα, 10-14 ετών, απασχολούνται 7 ώρες περισσότερο απ' ότι τα αγόρια με τις δουλειές του σπιτιού.

Η διευρυμένη φτώχεια της ηπείρου αναγκάζει τις γυναίκες να φροντίζουν μόνες την οικογένεια - και είναι περίπου το 30% των νοικοκυριών - να εργάζονται 60 έως 90 ώρες την εβδομάδα για να διατηρήσουν ένα υποφερέτω επίπεδο ζωής που παραμένει πάντως πολύ χαμηλό.

Στην εκπαίδευση, πέρα από τον αυξανόμενο αναλφαβητισμό - 1 στα 3 παιδιά την Νοτιότερη της Σαχάρας Αφρική δεν πηγαίνει σχολείο - τα κορίτσια είναι σε ακόμη χειρότερη θέση αφού υπάρχουν χώρες όπου μόνο το 25% των κοριτσιών εγγράφονται στο Δημοτικό.

Στην υγεία, παρά το γεγονός ότι η Αφρική μείωσε στο μισό την παιδική θνησιμότητα σε λιγότερο από 30 χρόνια, περίπου 160 παιδιά

στα 1.000 πεθαίνουν πριν φθάσουν 5 ετών. Οι ανισότητες μεταξύ των δύο φύλων αρχίζουν από την ηλικία των 6 ετών όταν τα κορίτσια αναλαμβάνουν καθήκοντα ενηλίκων.

Φθάνοντας στην εφηβεία βρίσκονται αντιμέτωπα με κινδύνους που οφείλονται στην διατροφή, την αναιμία αλλά και στους ακρωτηριασμούς των γεννητικών τους οργάνων. Υπολογίζονται σε 80 εκατομμύρια οι γυναίκες που έχουν υποστεί τέτοιους ακρωτηριασμούς.

Ο γάμος των κοριτσιών στην Αφρική γίνεται πριν από τα 18 τους για τα μισά περίπου κορίτσια. Μεγάλος αριθμός παντρεύεται μεταξύ 10 και 14 ετών. Αποτέλεσμα ο αυξημένος κίνδυνος θανάτων κατά την εγκυμοσύνη, αμβλώσεις, επικίνδυνοι τοκετοί και αδύναμα βρέφη. Κάθε γυναίκα της Αφρικής γεννά 6 παιδιά. Όμως 700 γυναίκες σε κάθε 100.000 πεθαίνουν στην γέννα. Αριθμός εξωφρενικός.

Σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες βρίσκονται σήμερα στην Αφρική 80 εκατομμύρια παιδιά: καταπίεση, εκμετάλλευση, αδιαφορία, εγκατάλειψη από τους γονείς τους, αναπηρίες και θύματα του AIDS. Λόγω της αδύναμης κοινωνικής θέσης και της ασθενέστερης υγείας τους, τα κορίτσια βιώνουν χειρότερα και εντονότερα όλα τα παραπάνω.

Έξι έως δεκαοχτώ ετών είναι τα κρίσιμα χρόνια για τα κορίτσια της Αφρικής. Υπάρχουν δύο επιλογές: ή συνεχίζουν να εξουθενώνονται από τις δουλειές, χωρίς δικαίωμα απόφασης και χωρίς προσόντα ή γίνον-

ται συνέταιροι στην ανάπτυξη, μορφωμένες και ανεξάρτητες.

Το γκρέμισμα των διακρίσεων από την παιδική ακόμα ηλικία είναι αναγκαιότητα. Πράγματι το 1994, όλες οι Αφρικανικές χώρες επικύρωσαν την Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Παιδιού και επεξεργάστηκαν Εθνικά Προγράμματα Δράσης για την εξάλειψη των διακρίσεων εναντίον των γυναικών.

Τα Αφρικανικά κράτη έχουν αναλάβει την υποχρέωση:

- να εξασφαλίσουν στο 80% των παιδιών χωρίς διακρίσεις φύλου, να φοιτά στο δημοτικό,
- να μειώσουν στο μισό τις περιπτώσεις σοβαρού υποσιτισμού που θίγει κυρίως τα κορίτσια,
- να μειώσουν κατά ένα τρίτο την θνησιμότητα των παιδιών, και
- να βελτιώσουν την θέση των παιδιών που ζουν σε ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες που βλέπουν περισσότερο τα κορίτσια.

Η UNICEF, που συμφωνεί με όλα τα παραπάνω, συνεργάζεται με 51 Αφρικανικές χώρες που τα υποστηρίζουν και μόνο την διετία '92 - '93 διέθεσε 500 εκατομμύρια δολάρια για τα προγράμματά της στην Αφρική.

Όμως χρειάζεται ακόμα η πολιτική δέσμευση των ηγετών, η γενικότερη υποστήριξη του πληθυσμού, η ανακατανομή των πόρων και η αύξηση της διεθνούς βοήθειας προς τον κοινωνικό τομέα.